

LBRIS

We know
books

G. C. KELIS

Insula Urâților

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

Cuprins

CAPITOLUL 1

Cum a început totul... · 7

CAPITOLUL 2

Învoiala · 13

CAPITOLUL 3

În pragul lumii de jos · 23

CAPITOLUL 4

Tovarăși aparte · 33

CAPITOLUL 5

Zidul de Ceată · 41

CAPITOLUL 6

*De vorbă cu
Pădurile Luminate · 53*

CAPITOLUL 7

Lanul cu Maci de Zahăr · 77

CAPITOLUL 8

Buzunarul de Nicăieri · 93

CAPITOLUL 9

Viscălătoria · 109

CAPITOLUL 1

Cum a început totul...

A fost odată ca niciodată, nici prea demult dar nici prea de curând, între trecut și viitor, la granița dintre colo și nicăieri, o mare cu valuri de nestemate lichide cu sclipiri blânde din aurul soarelui uneori și alteori cu scânteieri tăioase, ascuțite de întunericul și mânia furtunii. Frumusețea apelor n-ar fi fost deplină însă, fără cele două insule gemene care ar fi stârnit curiozitatea oricărui pământean care ar fi călătorit prin apropiere. Și nu era vorba despre fluturii marini care se jucau cu peștii cât acul până aproape de țărm prin valurile pitice sau despre sirenele care se spune ca își șteau capetele sedefate și pletoase sub fiecare clar de lună, intonând triluri cristaline, ci era vorba de ceva puțin mai curios... Anume de o insulă care plutea în văzduh de parcă ar

fi fost ținută în palmă de o mână invizibilă, având chiar și copaci și flori care creșteau cu capul în jos pe spatele-i verde-maroniu. În umbra acestei pălării plutitoare de verdeață, se ridica din valurile străvezii sora ei geamănă, ca un moș de mușchi zbârcit, crescut din umezeală și lumină neagră.

La capătul zărilor luminate ale Insulei de sus, unde locuiau doar oamenii pe care Aroganța, oglinda Reginei Trufie, îi numea frumoși, se putea vedea o casă veche, cu ferestre înalte, umbrite ușor de frunzele albe și verzi ale unei plante care semăna cu iedera. Deși la o privire fugară cineva ar fi putut spune că este o casă părăsită, totuși un trecător atent ar fi observat florile îngrijite de la pervaz și pe cele care însoțeau potecuța ce ducea spre casă, grămăjoara cu lemne tăiate sau rufele puse adesea la uscat în fața casei. Rareori puteai vedea însă cine locuia prin aceste locuri, foarte departe de celelalte case ale Insulei Frumoșilor. Singurii musafiri poftiți ai acestei locuințe erau liniștea, șoapta și adierea vântului – și adesea se puteau zări două, trei pisici violet pândind de la depărtare prin împrejurimi, apoi făcându-se nevăzute exact atunci când ai fi crezut că începi să le deslușești mai bine ochii de culoarea chihlimbarului.

Era ora amiezii când o trăsură neagră sparse zgomotos tăcerea, săltând pe roțile înalte în timp ce se apropia în viteză pe drumul cel mare, lăsând în urmă un val de praf gălbui. La una dintre ferestrele casei se putea distinge acum o umbră mică în dosul perdelei.

— Este a treia trăsură care ne tulbură liniștea săptămâna aceasta, ceea ce este complet neobișnuit. Cred că n-ar mai trebui deloc să ieși în curtea din față, curtea din spate rămâne cea mai sigură, spuse femeia de la fereastră, trecându-și o mână peste fruntea înaltă, frumos încadrată de câteva șuvițe de păr aurite ca strălucirea mierii. Chipu-i învăluit de o aură diafană se întunecă preț de o clipă, iar în ochii-i cu sclipiri de abanos se cuibări îngrijorarea. Se depărtă încet de lângă pervaz, potrivindu-și îngândurată faldurile rochiei de catifea purpurie.

— Dar, mămico... spuse băiatul care urmărea cu atenție trăsura, știi bine că niciodată nu ies fără să mă asigur că nu este nimeni care să mă vadă.

— Arty, nu ești niciunde departe de ochii reginei – pisicile violet cu siguranță te-au văzut fără ca tu să le vezi pe ele, mă mir că nu i-au dat nimic de veste reginei până acum...

— Nimic nu oprește mâțele alea blestemate să spună reginei orice mișcare de care ea nu știe, spuse o voce răgușită. Doamna cu părul cărunt se ridică supărată din fotoliul ponosit și se apropie de fereastră, scrutând cu ochii de un albastru-cenușiu zarea limpede de parcă s-ar fi așteptat să descopere un lucru neobișnuit în depărtările nesfârșite. Cute timpurii îi brăzdau fața de jur împrejur ca într-un labirint de umbre tainice cu licăriri împletite din frumusețe, înțelepciune și tristețe.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce ar păți dacă i-ar ascunde ceva, Mamihi. Ieri mi s-a părut că văd o pisică violet la fereastra camerei lui Arty, nici nu mi dau seama dacă am văzut-o cu adevărat sau doar mi s-a părut.

— Unele pisici violet pot împrumuta culoarea sau forma diferitelor lucruri care le înconjoară pentru a se ascunde, draga mea. Să sperăm totuși că nu a fost nimic, adăugă ea privind cu îngrijorare spre Artes care se plimba agitat prin încăpere, răsucindu-și pe degete șuvițele întunecate de păr care contrastau izbitor cu pielea-i albă, luminoasă.

— Nu mi-e teamă de pisicile violet și nici de regina Trufie... și nici de vestita ei oglindă Aroganța!

Cele două femei tresăriră, surprinse de tonul înalt pe care Artes spusese dintr-o răsuflare toate astea.

— Nu mai vreau să mă ascund! Nu-mi este rușine că am o cicatrice, strigă el atingându-și obrazul fin pe care se zărea o dără fină alburie, cu mici umbre violet urcând spre urechea stângă. Chipu-i prelung, cu trăsături aproape feminine, se aprinsese acum, iar ochii mari și castanii se umeziseră, strălucind într-o văpaie de lumină stranie.

— Nu este prima dată când lămurim lucrurile astea, spuse Rhelma cu blândețe. Regina Trufie te va trimite pe Insula Urăților fără măcar să clipească, cât despre noi... probabil ne va lua ca sclave pe viață la castelul ei pentru că te-am ascuns de aproape un deceniu, nesocotind poruncile împărătești. Încă nu este un timp prielnic să pleci, ai uitat că încă așteptăm vești de la tatăl tău? Doar el poate afla de la castel unde îți poți găsi bunicul când vei ajunge pe Insula Urăților și cum vei putea duce speranța libertății locuitorilor de acolo. Nu trebuie să ne pierdem răbdarea, altfel înrăutățim de tot lucrurile.

Artes își lăsă umerii să cadă, așezându-se complet dezarmat pe podea. Își strânse buzele subțiri într-

un gest de nemulțumire și își trecu o mână peste frunte, de parcă ar fi încercat să alunge tristețea unei umbre de resemnare.

Un scârțâit prelung îi făcu pe toți trei să tresară și să-și îndrepte privirea spre ușa întredeschisă. În crăpătura ușii se ivi un ghemotoc de blană violet care îi măsură cu privirea pe toți trei, mișcându-și tacticos mustățile ca pe niște ace amenințătoare.

CAPITOLUL 2

Învoiala

Nu s-ar putea spune pentru cât timp s-au privit Artes și pisica violet; Mamehi și Rhelma amuțiseră de uimire și de teamă, însă Artes părea să fi rămas mut mai degrabă pentru că era fascinat de ceea ce vedea. Ochii pisicii rămaseră neclintiți, clipind leneș și plictisit în răstimpuri; dar în adâncul lor, păreau că se joacă cercuri de foc și vârtejuri de lavă. Era același joc pe care Artes îl văzuse deseori în privirea lui atunci când se uita în oglindă. Începu să vadă deodată că toată avalanșa de sclipiri tainice îi vorbește răspicat, iar partea ciudată era că el înțelegea perfect acel limbaj ciudat.

— Artes, ferește-te de privirea pisicii, șopti Mamehi într-un târziu, agitându-și bastonul cu mână

de argint. Se spune că îți ia mințile, vai ce pacoste... Pleacă, pisico, continuă ea cu glasul stins, și nu ne pârî reginei că ți-om fi și noi cu ceva de folos și ți-om răsplăti bunătatea.

Pisica însă rămase neclintită, surdă parcă la rugămințile bunicii. Continuă să privească adânc în miezul strălucitor al privirii băiatului care părea hipnotizat. Deodată acesta exclamă:

— Trebuie să plec fără întârziere. Nebula spune că dacă părăsesc Insula Frumosoșilor acum, nu va sufla o vorbă reginei despre mine și mă va conduce pe Insula Urăților. Repede. În curând Trufie își va trimite oglinzile să inspecteze tot ținutul, deoarece și-a pierdut încrederea în pisicile violet.

— Să nu crezi nimic din ce-ți spune creatura asta, copile, spuse bunica speriată, cu buzele-i brăzdate de linii fine tremurând.

— Mamehi, spuse Rhelma, nu avem de ales. Trebuie să o credem pe Nebula că îl va duce pe Arty pe Insula Urăților fără să-i spună reginei că l-am ascuns atâta timp... Cu siguranță va reuși să-l găsească pe bunicul... Împreună vor lupta pentru a scăpa de condamnarea de a trăi pentru totdeauna în întunericul insulei de jos.

Artes observă cu uimire că blana pisicii violet strălucea din ce în ce mai puternic, aproape la fel ca ochii ei scânteietori. Simți o atracție inexplicabilă de a se apropia de ea să o atingă – însă cu cât se apropia mai mult, cu atât părea că se îndepărtează mai mult pisica. Întinse mâinile cât putu de mult și se forță să-și miște picioarele însă acestea nu păreau să-i dea ascultare. Încercă să o strige, dar cuvintele refuzau să se facă auzite. Acum și lumina din cameră pălea din ce în ce mai mult și parcă totul se cufunda în întuneric, pe măsură ce pisica violet rămase doar un punct strălucitor în depărtare. Își auzi numele și un zumzet supărător și se chinui să răspundă.

— Arty, trezește-te, este zumborilant de important! Tre-zeș-te-te, a-cuuuum!

În sfârșit, Artes reuși să deschidă ochii. Ceva mic, colorat și strălucitor se mișca rapid prin aer chiar în fața lui, făcând felurite acrobații în zboru-i agil.

— Libelulă?! mormăi el. Când ai ajuns aici?

Gâza mai făcu câteva manevre în aer, alternând zborul cu spatele cu zborul răsturnat, apoi se roti

în cerc și coborî iute în picaj, aterizând pe vârful nasului băiatului.

— Ah, am ajuns de câteva minute bune și încercam să înțeleg ce tot bolborosești în somn, spuse ea mutându-se pe mâna lui Artes și privindu-l pătrunzător cu ochii ei ca două sfere gigantice, țesute din mii de scânteii de azur sidefat. Am ceva spaimofantastic de important să-ți spun... nu cred că o să-ți placă...

— Spune oricum, zise Artes repede, frecându-se somnoros la ochi, parcă într-o încercare nereușită de a alunga visul ciudat care-i rămăsese atât de viu în minte.

— Cred că e timpul să pleci pe Insula Urăților și asta cât mai repede. Uită-te la fereastră, ce vezi?

Artes observă cu uimire că de pe pervazul ferestrei îl urmărea nemișcată o pisică violet.

— Bestia era deja acolo când am ajuns la tine și nu poate să fie de bine, spuse Libelulă pe nerăsuflăte. În câteva ceasuri cu siguranță îi va da de veste reginei despre tine și atunci va fi vai și amar de pielea ta... Haide, mergi și spune-le mamei și bunicii tale, repe-de! Eu o să înhaț între timp câțiva țânțari că m-a cuprins o foame zumbocumplită...

— Stai, stai... trebuie să încerc să vorbesc cu Nebula.

— Nebu... cine?

— Ea este Nebula, am întâlnit-o în vis, spuse Artes arătând spre ghemotocul de blană violet de la fereastră.

— Ți-ai pierdut mințile? Nimeni nu se poate înțelege cu bestiile astea... Ar fi bine să te ții departe.

Artes era însă deja la fereastră, o deschise și pisica făcu imediat un salt în încăperea de parcă asta ar fi așteptat în tot acest timp. Își întoarse privirea spre băiat și în ochii ei se deschise un roi de scânteieri aurii care se înlănțuiau într-o cascadă de înțelesuri ascunse.

— Exact asta mi-ai spus și în vis! exclamă Artes cu uimire, reușind fără niciun efort să înțeleagă gândurile transmise de pisică. Libelulă, dacă plecăm acum, Nebula o să ne ajute să ajungem cât mai repede pe Insula Urăților, înainte ca regina Trufie să-și trimită aici alți spioni, pentru că nu mai are încredere în pisicile violet.

Se auziră câteva bătăi în ușă, apoi în deschizătura ușii apărură chipul blând al mamei. Străbătu camera în grabă și îl îmbrățișă repede pe Artes, fără a părea foarte surprinsă la vederea pisicii.

— Mămico, Nebula spune că dacă părăsesc azi insula, mă ajută să ajung pe Insula Urăților fără să-i spună nimic reginei, iar eu m-am învoit să pornesc la drum.

— Oh, dragul meu, suspină ea strângându-l mai tare la piept. Ești curajos și neînfricat la fel ca tatăl tău. Am văzut pisica violet la fereastră și am știut că e timpul să pleci. Ți-am împachetat tot ce este nevoie pentru călătorie. După lăsarea serii trebuie să porniți.

— O să fie cea mai zuper-zumbi-zumborilantă aventură din viața noastră, Arty, zumzăi Libelulă zburând în spirale mici cu aripile strălucind în lumina amiezii.

— Insula Urăților e un loc întunecat, spuse Rhelma fără să o bage în seamă pe Libelulă, dar sunt sigură că tu vei duce inimilor de acolo lumină și speranța pentru eliberare de sub domnia tiranică a reginei Trufie. Dacă îl găsești pe bunicul tău, totul va fi mai ușor, el cunoaște foarte multe lucruri și împreună veți putea pune la cale un plan de a fi din nou împreună.

Cele câteva ore până la lăsarea serii se scurseră cu repeziciune. Nebula rămăsese nemișcată ca o stană

de piatră în tot acest timp, urmărindu-l pe Artes din colțul ferestrei.

— A sosit timpul, spuse Rhelma încet, scoțând din buzunarul rochiei un șnur fin, plat ca o panglică, țesut din fire rubinii, aurii și de culoarea safirului. Din loc în loc, se ițea în lumină scânteierea câtorva pietre prețioase, ascunse parcă dinadins în țesătura scumpă. Ține, dragul meu, spuse ea legându-i șnurul în jurul frunții ca pe o cunună de mare preț, peste părul ca abanosul din negura tainică și fără de margini a nopții.

Artes o privi întrebător, cu ochii mari și umezi. Nu-și amintea să mai fi văzut misteriosul obiect înainte. Îl simți pe frunte cald și mătăsos, ca pe o mângâiere liniștitoare.

— Purtând acest șnur, vei atrage mai puțin atenția cu părul tău care strălucește puternic în întuneric și, cel mai important, vei avea mereu aproape lumina și toată iubirea pe care ți-o port în suflet. Apoi, îl îmbrățișă strâns, îl sărută încet pe frunte și îi șopti câteva cuvinte la ureche, spre dezamăgirea lui Libelulă care bătu ușor din aripi, nemulțumită că îi sunt ascunse secrete. Nebula însă

clipi leneș privind în altă parte, de parcă nici nu ar fi observat ce se întâmplă și pași încet înainte pe alea pietruită.

Artes își puse repede pe umeri pelerina de catifea în culoarea serafinitului verde, iar bunica îi aranjă capișonul moale pe cap și îl îmbrățișă cu un oftat prelung. Porni în grabă să o prindă din urmă pe Nebula și întoarse capul să mai privească încă o dată casa. Părea cuprinsă de o nesfârșită posomorâre în veșmântul îndoliat al nopții ce se așternea tăcută peste insulă. Libelulă își flutură aripile încet pe obrazul lui, ca o mângâiere de consolare, apoi i se așeză pe umăr, dându-i de înțeles că este gata de drum.

Cei trei dispărură în noaptea îmblânzită de câteva stele somnoroase, care vegheau din adâncurile de cerneală ale cerului. Libelulă scruta cu ochii ei scânteietori orice tufiș, cărare sau copac pe lângă care treceau, stând pe umărul lui Artes și ținându-se bine strâns de pelerina moale.

— Trebuie să fim cu ochii într-o zumbosută plus infinit de părți..., șușoti ea. Bestia asta poate să ne păcălească oricând, îi șopti ea lui Artes, privind-o cu neîncredere pe Nebula, care mergea cu câțiva pași

în fața lor, înaintând hotărâtă, cu blana-i strălucind puternic de parcă ar fi îmbrăcat o haină țesută din licurici violet.

